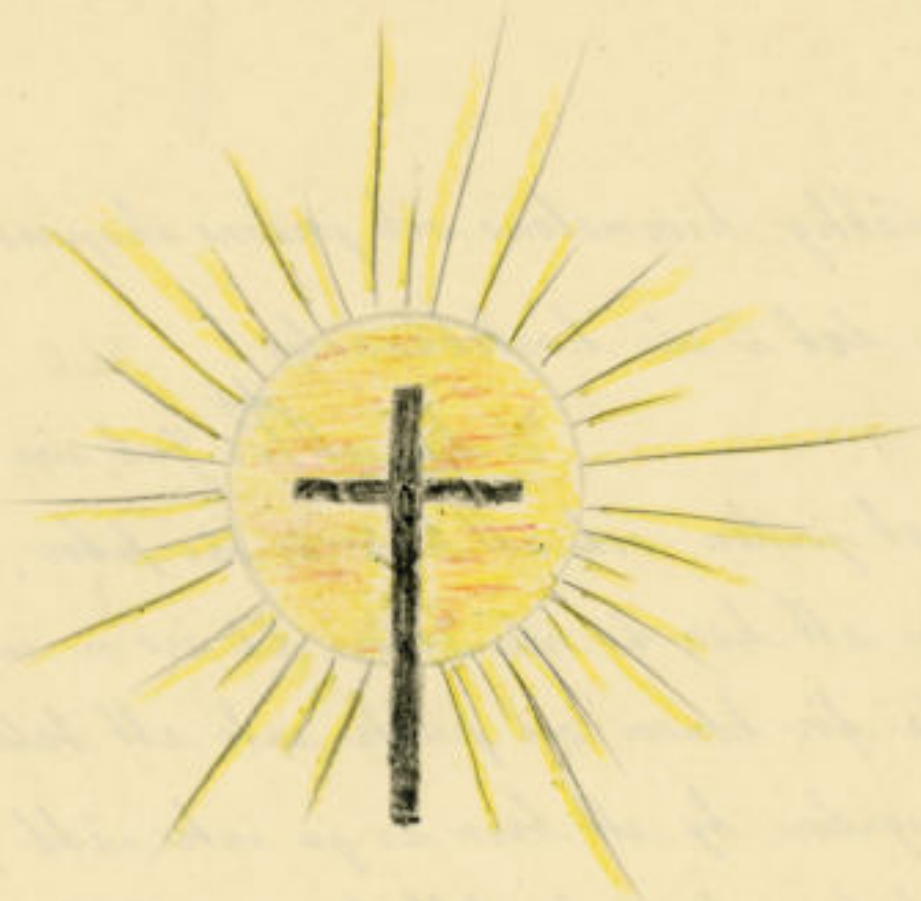

1932.

Flästa-

Bladet. 1932.

Vår kristna tro.

Vi människor tro, att jorden
inte alltid, alltid har funnits till, utan
att någon har skapat den. Därför tro vi på
en skapare och, att den skaparen är Gud
Vi tro också, att han är vår fader, därför
säger man också: Fadern i Höjden.

Vi tro på Gud Fader

allsmäktig, himmelens och jordens skapare,"
heter det i vår höstbetänne.

Vi ho, att ^{det} var Gud, som har
skapat jorden, och att han är vår fader, Om
vi ho att han är vår Fader, då äro vi inte
rädda för honom och frukta inte att tala om
våra synder. Ly ett barn är ju inte rädd för
sin fader utan går till honom och ber om
hjälpe.

Gud tyckte, att vi människor
voro mycket syndiga. Därför sände han stora
profeter hit ned till oss. Dessa profeterade
och förkunnade Guds vilja. Men människorna
ville inte höra på dessa utan förföljde dem,
och deingo lida mycket. De förkunnade inte
bara lag, utan ären evangelium, och evangelium
är ju ett ljusligt och glatt budskap. Och de
sade, att Gud skulle sända sin son i världen

och att han skulle bli en stor konung, och att vi genom honom skulle bli prästas. Och det skedde såsom profeterna hade sagt, Guds son kom till världen. Och han fick namnet Jesus. Människorna trodde då, att han skulle vara en jordisk konung, men det sade han, att han inte var.

”Vi tro på Jesus Kristus, Guds enfödde Son, vår Herre, vilken är avlad av den helige Ande, född av jungfru Maria, pinad under Pontius Pilatus, korsfäst, död och begravd; nederstigen till dödsriket, på tredje dagen uppståenden igen ifrån de döda, uppstigen till himmelen; sittande på allomäktig Gud Faderns högra sida, därifrån igenkommande att döma levande och döda.” Så lyder vår andra trosartikel.

Vi tro att Jesus Kristus är född av jungfru Maria och att han är vår Herre. Han

har förlöstat och vunnit oss ifrån alla synder, från döden och djävulens våld, icke med pengar utan med sitt dyra blod och sitt lidande.

Alla människor skola ju en gång dö. Och alla ha ju en fasa för döden, men de kristna som tro på Gud frukta icke därför, ty de säga: "Vi tro på den helige Ande, en helig, allmännelig kyrka, de heligas samfund, syndarnas förlåtelse, de dödas uppståndelse och ett evigt liv."

Vi tro, att den helige Ande har kallat oss genom evangelium, helgat och behållit oss i en rätt tro. Vi tro också att Jesus skall ge syndarnas förlåtelse. Lå tro vi också, att när vi skall dö och bäddas ned i graven, kall och mörk, vi på yttasta dagen skola uppstå från det döda, och få ett evigt liv. Och att vi då kommer upp till himmelen och få bo i en lysande stad med gator av guld och få bo där i evighet och leva

utan bekymmer och nöd tillsammans med Jesus och Gud.
Detta är vår kristna ho.

Åke Johansson.

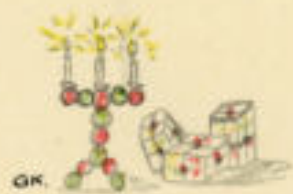

Ja, nu ha vi åter börjat
skolan och lämnat den härliga, trevliga
julen bakom oss. Det är nu över en
månad sedan jul, men jag glömmmer aldrig
allt roligt och trevligt jag varit med på.
På julafton gick man i spänd förväntan
på den julklapps hög, som låg under julgranen;
Vad kunde det finnas i alla dessa paket?
På en hel hög paket stod det skrivet
mitt namn. Av mamma och pappa fick
jag klänning och skor m. m. och av syskonen

några småaker. På juldagen var jag med många andra barn på söndagskolfest. På onsdagen hade vi familjefest på lagen i Flästa, då vi bjöds dit alla mammor och pappor, samt mindre syskon. Det kom några jultomtar och hälsade på oss där, och de hade en kálke alldeles fullastad med äpplen och annat gott. Det var fint dekorerat i taket och kring väggarna, och mitt på golvet stod en stor julgran. En av ungdomslagens flickor hälsade alla välkomna. Sin sjöngo vi, och en av jultomtarna läste en berättelse. Så bjöds det på kaffe, och vår lärare höll ett långt tal. Sist var det några, som spelade en dialog. På trettondagen hade ungdomslagen Vinterny från Arbia julfest. Jag var även dit. Tyngandagen skulle skulle man då dansa ut julen. Jag var då jämte

några andra flickor bjuden till Alfheld på
julgransplundring. Där hade vi väldigt roligt.
Så fingo vi kaffe med julbäckar. Då vi hade
plockat av allt som fanns på granen, skulle
vi "hurra" ut den, och det gick med fart.
Det goda, som hade suttit på granen och som
det gick att äta, fingo vi. Så blevo vi tvungna
gå hem, för klockan var så mycket. På samma
gång som vi dansade ut granen, följde även
julen med.

Gunborg Klintberg.

Med hävorna till Blåkulla

En gång när jag var ute och gick - det var en vecka före påsk - så kom jag till en liten backe, där det fanns en stor skräphög. Och den där skräphögen måste ha varit mycket gammal, ty det fanns så många saker där. Det jag först hade märkt till var en gammal brast med ett långt skaft.

Jag satte mig och såg på brasten, och tänkte på, så ordigt det skulle vara, om jag kunde få följa med någon till Blåkulla i Påsk, och få sitta och

ika på en sådan brest. Och nu bestöt jag att gå och fråga någon av de gamla kvinnorna, ty de skulle naturligtvis dit.

Jag gick till Håc-Malinä i Skogstorpst. När jag kom fram, var hon i fullt arbete med att smörja brosten sin med en smörja som hon brukar hos den onde varje torsdagsnatt. Hon började genast tala om hur roligt det är på Blåskullen, där man får dansa och spela och dricka kaffe med den onde.

Lå frågade jag henne, om jag kunde få följa med henne, när hon skulle fara dit. Och detta slapp jag fråga mer än en gång, ty hon svarade ja med det samma. Sedan talade jag om för henne, att jag hade en brast, som jag hittat på skriaphögen, och även en kaffepanna, och då lovade hon att smörja dem åt mig. Vi bestämde sedan, att vi skulle träffas vid Kurrågen på Skärtorsdagskvällen, ty då skulle vi fara.

På Kurrågen sprang jag hela

sågen, ty jag var så glad så glad, för jag har bara hört
talat om Blåkulla för, och nu skulle jag få fara dit.

Så blev det så äntligen
torsdag. Jag skyndade rätt på mig kläderna, och
sedan sprang jag efter kvasten och kaffepannan. Och när
kvasten nåddes, gick jag till "Korvägen" för att där in-
vänta "Hör-Malena". Men jag fick vänta länge, för Malena
var inte så bråttom av sig.

När hon då äntligen kom, var klok-
sen till och då var det tid att fara.

Uppi i luften var det liv och
rörelse så det förstod. Det var så frodigt med hävar och
kvastar, på vilka blanka kopparkaffepannor sutto och
dinglade. Vi seglade över Hälsingland, Gästrikland
och Uppland och över Stockholm, och hämnna ihade i antal
ju längre vi kommo. Så foro vi en bit över Bollnäsriket
till Åland, och där låg Blåkullan.

Där var liv och rörelse ihell

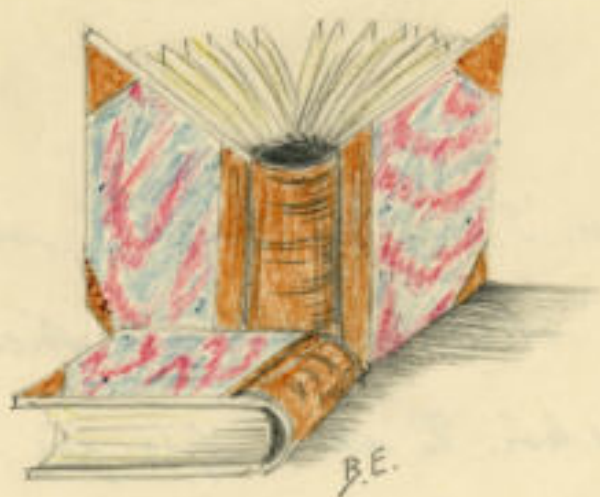
jag säga. Vi skyndade oss in i köket och kokade kaffe i
alla våra pannor medan dracko vi så vi höllo på att spricka.
Sedan gingo vi in i en stor upplyst sal, och där började vi att
dansa och sjunga på hävris, och den onde var hedsgästen.
När vi hade dansat både länge och väl, gingo vi in i en annan
stor sal, där det stod ett stort bord dukat med många kost-
liga rätter, och vi slog oss ned på varsin stol och åt och
drack, tills det började ljusna upp i östern. Då var det att
skynda sig, ty var och en ville hem, innan det blev lyst.

Alla som då ville lämna sig åt den onde, fick
skära hål på vänstra tillfingret och med blodet skriva sina
namn i en stor och tjock bok, som den onde ägde.

Sedan började vi plocka tillsammans våra
tillhörigheter, ty nu skulle hemresan börja. Jag ledade igen
"Häls-Malena", för jag började längta hem. Så for vi tillbaka
samma väg som vi kommit.

Solen gick just upp när vi skog in genom dörren hem-
ma. Denna fark kommer jag nog inte att glömma.

Bute Lövgren.

Kristi förkännelse om Guds rike.

Alla människor ha syndat. Vi
kunne ej offra så mycket för att få bort synden,
ty det kostar att offra Om t. ex. en pojke eller
flicka skulle offra en kväll på nöjesplatsen
för att gå och höra om Gud, tänk vad kam-
raterna då skulle hänsa den personen Det
vore ingenting att hänsa, ty det är därpå det
beror om vi skola få ett Guds rike på jorden
eller ej.

Jesus säger i sin bergs-

predikan. "I ären jordens salt och världens ljus."
Vi skola alltså vara ett gott föredåme för andra
människor. Vi skola lysa för människorna, "ly,"
säger Jesus, "icke kan en stad döljas, som ligger
på ett berg". En kristen människas kan
heller icke döljas, ty hon är byggd på Gud.

Vi skola alltså vara heliga,
ty Gud är helig. Men en människas kan inte
vara helig afse därför att hon skäms för
kamraterna att göra det som är rätt.

Guds rike kommer till
oss därigenom att vi lyssna efter Guds ord och
sedan leva därefter. Guds rike är ett sådant
rike som Gud vill ha det. Ett ideerike är ju
bra på jorden, men det är en sak som fattas
och det är evangelium. Evangelium behövs vi för
att känna oss fullt lyckliga.

I den gamla legend stod

Det: "Öga för öga och tand för tand." När Jesus
kommer, så säger han, att det inte skall vara
så, utan att man inte skall ge något ont igen
Det ligger i människans natur att ge lika igen
Sina vänner skall man älska, likaså svämmarna,
säger Jesus. Gud älskar både onda och goda, och
han låter sin sol gå upp över både rättfärdiga
och orättfärdiga.

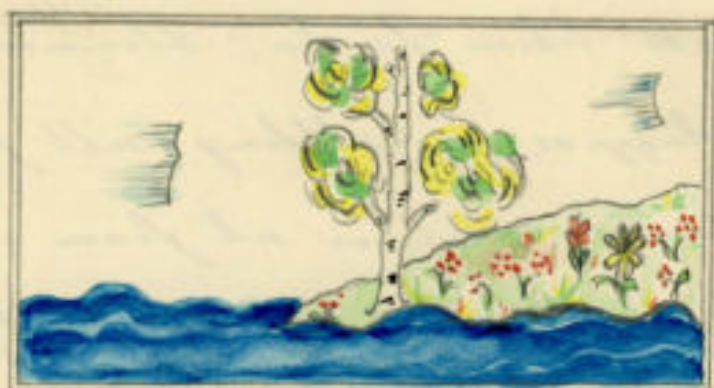
Man skall icke göra goda
gärningar för att bli prisad av människorna
utan man skall göra dem i det fördolda, så skall
Gud vedergrälla oss. Tjoke keller skall man
samla skatte på jorden utan i himlen
Ty, där vår skatt är, där kommer också vårt hjerta
att vara Det finns många saker, som en män-
niska keller kärat än Gud. Det är t. ex.
pengar, hem, gods, kläder, mat och ära. Tjoke
keller kan någon tjena för herrar. Då måste

han hata den ene och älska den andra.

Somliga älska mamman och somliga Gud. Om
man älskar Gud, så behöver man inte frukta för
morgondagen eller för något annat, ty liksom Gud
föder fåglarna, så föder han också oss

Jesus säger: Säkna, och I skolan
finns: Många söka efter skatter och annat
jordiskt. Men man skall först söka efter
Guds rike och hans rättfärdighet och sedan
kan man söka skatter.

Ants Eriksson

Värglädje.

Väven är nu kommen.

Tänk så roligt, när man ser väven
nalkas. Det likom jublar både ute i
naturen och inom oss själva. Man vill
ut och höra fåglar i busenhet, hur
de och en sjunger på sitt sätt.

Allting blir grönt

Det börjar liksom få lov; blommorna knoppas,
träden knoppas, ja, allting vill fram ur
sina dunkla gömmor och fram i solen. De
vilja fram i våren och ljus. Det är ju so-
len, som väckt dem ur deras sova.

Barnen springa om varandra,
lyder och, att blåsipporna och vilsipporna
stå i alla soliga backar. Den vackraste
av de två sipporna är i alla fall blåsippan,
den jäklar man efter att få ha i ett
glas eller i en vas i hemmet. Den är så
vacker med den blå eller ljusblå blom-
kelken och de mörkgröna bladen.

Nästan jämt på vintern
är det slaskigt och styggt efter vägar-
na, men i år är det inte så. Den här
vintern ha varit fattig på snö, men det
regnar nu lite, så det är i alla fall

ganska fuktigt på marken.

Lätkorna ha nu också kommit, och då vet man bestämt, att det är vår här i Norden. Det är ju många fler fåglar, men man kan ju inte räkna upp dem alla.

Man tycker att maj nu snart skulle komma med maj-käse i långa banor, men det dröjer åtminstone en månad till. Tänk vad man längtar efter sommaren. Man vill ha lov från skolan, man vill ut och bada, ut på festa, och allt annat roligt. Men man kommer inte mer än tänka sig lite för, så är vintern åter här. Jag tror man även längtar efter "Kung Vindis" efter käll-äkning, skidskoäkning och skidäkning. Den spåren är alla som följande i, men det är

veidligen ordsi rohyt.

Anna Arsson

Årstiderna

Här i Norden har vi
fyra årstider; det är vår, sommar, höst och vinter.
Våren kommer först på året. I mars och april
börjar snön smälta, och efter vägen syns små
gula, nyvakna Tussilagoer titta upp. Om man
går i en skogsbacke får man se, att det
lyser alldeles blått på marken. Det är de

vackra blåsipporna. Björkarna äro nu alldeles gröna, och sälgen är alldeles full av små näpna "kattfötter". Flyttfåglaerna ha nu kommit, och de bygga nu sina bon lite varstans. Svalan t. ex. bygger sitt bo under takisen, andra fåglar bo i holkar, som människarna sätta ut åt dem.

Nu är sommaren här. Det är en härlig tid, när marken är blomsterprydd och fåglarna drilla i skyn. Nu kommer snart bärtiden, och man får gå till skogs och plöcka bär. Men när bären börja mogna, då vet man, att hösten är här. Löven är nu alldeles gula, och de falla ~~av~~ av något i sänder, till träden äro alldeles tomma.

Det har nu börjat snöa, och vintern är här. Jag tycker, det är den vackraste av alla årstider, när träden

glittra av rimfrost och marken är glänsande
vit. Nu väntar man snart julen, då vi få
fara till julottan, och då man får julklappar
så man är alldeles fullastad med paket.
Strax efter julen kommer nyåret. Då har
åter ett år gått tillända, och om några
månader har man åter vår.

Gunborg Klintberg.

Fredrika Bremer och kvinnorörelsen.

Denne för kvinnorsaken så varmt
nitfästade författarinnan är Fredrika Bremer. Föddes

i närheten av Åbo den 1 augusti 1801. Hennes fader var en av de förnämsta köpmännen i Finland.

Med sina föräldrar kom Fredrika Bremer vid 3 års ålder över till Sverige där fadern blev bankspåkon och ägare av ett gammelt riddars gods, som hette Årsta i Åkerhaninge socken, och där jämte i Stockholm var det som dottern fick sin första uppförelse, vilken var mycket sträng, samt satte präglet på hennes blivande allvarliga syn på saken.

Fredrika Bremer hade redan som ung flicka fått göra utrikes resor med sina föräldrar, men det var först när hon blev äldre, som hon reste ut för att studera världen, för att härnäst kunna fatta sin penna och skriva och föreläsa för oss hur det var där ute.

År 1849 företog hon en resa till Amerikas förenta stater, och när hon kom hem, fingo vi resultatet av denna resa, genom ett arbete som kallas "Hemmen i nya världen".

Man kan förstå att Fredrika
Bremers var en människa, som ej stannade vid blott
ordnande, utan även genomförde sina idéer. Ty man får
ej glömma, att det var hon som ställde sig i spetsen för
att rädda en mängd vanvårdade barn, samt att många
fattiga stackare blivit mer ombuldade genom henne, även
för att flickorna skulle få arbeta och förfäna sitt höd
själva, lika väl som pojkarne. Fredrika sträfvade då
för att hon skulle få höja lärarinnebildningen, och när
hon icke själv måktade utföra vad hon tänkte, så var
det andra som steg i hennes fotspår.

Då kan man tänka sig vad
alla svenska kvinnor skulle beundra henne. Och då utan
kan man säga att Fredrika Bremers namn var världs-
bekant.

Ännu fylld av livsmod och lysa för-
hoppningar så för hon tillbaka till sitt barndomshem
Asta, där hon tänkte veta sig en tid. Där träffades

hon av döden den 31 dec. år 1865, efter att ha idragit sig
lunginflammation på tystfärden från julotten.

Ärskolaninge kyrkogård har den
varmkjäre och människovännen fått sin sista viloplats.

År 1884 den 3 dec. stiftades Fredrika
Brennerförbundet, som har till uppgift att verka för en
sund och bra utveckling av arbetet för kvinnans höjande
i sedligt såväl som i socialt hänseende. Och detta förbund
har på det öfveraste sätt allt från dess stiftande fört den
människoälskande kvinnosaksrörelsens idéer till en ännu
mer utvecklande verklighet.

Berta Löfgren.

Med hunden på vandring.

En kväll då jag var ute och promenerade, fick jag se en liten, gammal gubbe. Han hade röd byxlusva, röd jacka och gröna byxor, och jag förstod genast, att det var jultomten.

Han frågade mig, om jag ville följa med honom på en liten vandring. Det ville jag naturligtvis. Så stodo vi och pratade med varandra en stund. Sedan sade tomten: "Ja gör dig i ordning till i morgonkväll, så ska vi ge oss iväg klockan sju. När tiden var inne att vi skulle gå, gick jag ut. Där jag kom

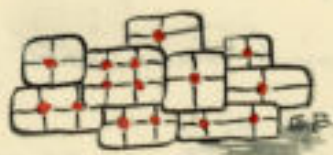

ut, stod tomten på bron och väntade på mig. Han sade, att jag skulle skynda mig, för klakan var halv ett.

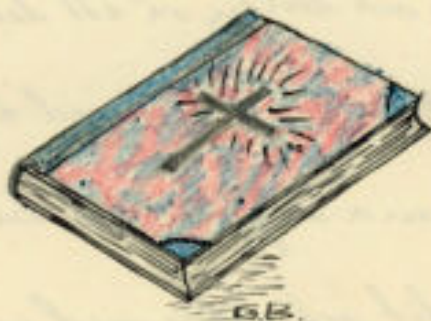
Så gingo vi. Först gingo vi till grottan, där tomten bodde. När vi kommo dit, vad var det jag fick se? Jo, det var nästan fulla grottan med julklappar, som det var skrivet på. Och det till och med var ett paket, som det stod mitt namn på.

Sedan skulle vi ut och dela ut julklapparna åt småbarnen. Vi gingo långa vägar, och för att vi skulle hinna dela ut julklapparna, så togo vi långa steg. Vi togo sju mil för varst steg. Sedan vi delat ut julklapparna, gingo vi tillbaka till grottan. Då dukade han fram mat åt mig. Sedan satte vi oss ned att äta. Innan vi gingo och delade ut julklapparna, hade han lämnat många klappar hemma, som jag skulle få. När jag skulle gå hem, fick jag en hel korg med klappar med mig hem. Då vi skildes sade tomten,

att jag skulle komma igen nästa år också och följa
honom. Och det lovade jag.

Lundborg Archi.

De ogudaktiga iio säson agnar.

När Nils Larsson skulle hösta
sin säd, så höskade han inte med höskvärk som vi
gör nu, utan han höskade med slaga. Han brukade
gå på logen tidigt om morgnarna för att hösta, så
att han skulle hinna något. Det gick inte så fort då,

som det brukar gå nu.

Da han hörkat en fyra eller fem dagar så var det färdigt. Så låg där i ett hörn en hög med såd men det var inte bara såd, ty när man hörkas med slaga, så blir det både agnar och såd om vertannat. Nu skulle Nils Larsson ränsa såden. Så öppnade han en lucka i väggen och dörren, så att det skulle bli drag, tog sin kartskevel och ställde sig vid högen och började kaska såden från den ena väggen till den andra. Och agnarna flyga hit och dit och följer med vinden, för det finns ingen tyngd i dem. Men kornen stannade på golvet, ty de ha tyngd, de har en kärna i sig. Sedan han hade skilft agnarna från såden, så tager han reda på såden men bär bort agnarna.

Det är också så med människorna. De hka agnarna i allmänhet. Agnarna är sådana människor, som gärna följer varje vindkast. Den ena gången följa de goda och präktiga människorna,

de äro flitiga i skolan, sparsamma, hjälpsamma mot
far och mor. De gå i kyrkan, bönhus och i söndagskolan.
Men så kommer en annan vind, dåligare kamrater. De
tjuda på så roligt tycker man, och så följer man dem
på alla nöjen, kastar bort pennningar, köper kara-
meller, förstör hälsan, och blir ovänlig mot far och
mor hemma. Så kommer kanske åter en annan vind
ändå dåligare kamrater, vilka för dem längre bort från
det goda och sanna. De leva ett utvärande liv, förstör
pennningarna, stjäl och gör obehag åt andra.

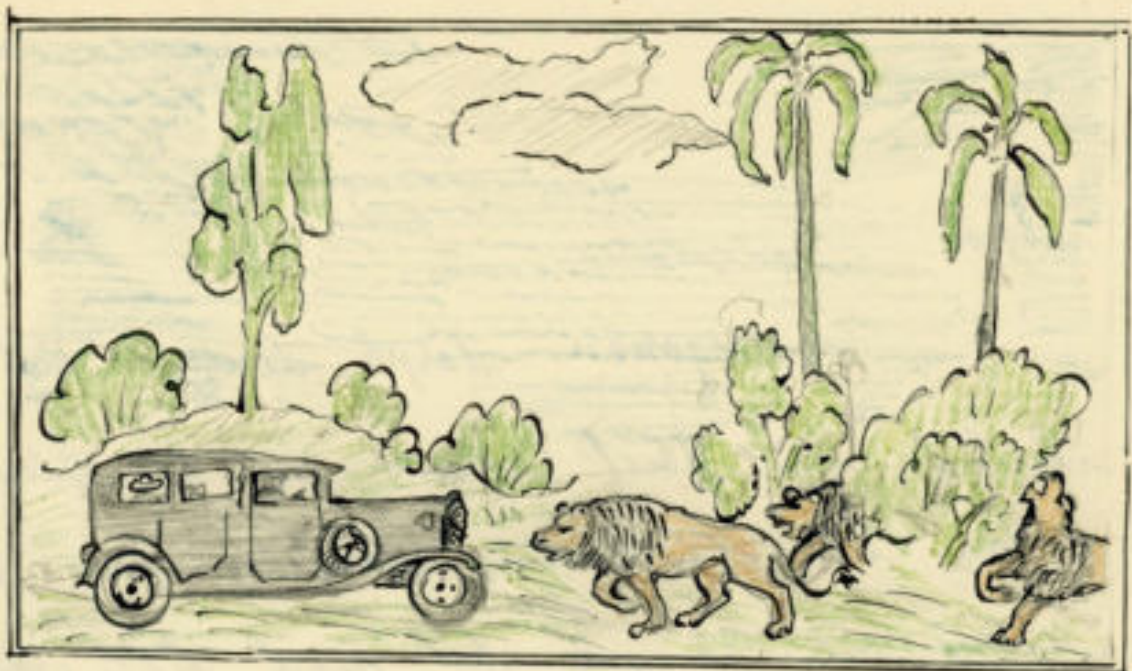
Det är syndiga människor i

de kallas för ogudaktiga. Men när de bli äldre så börja
de tänka på livet. De ha inte gjort som det står i bibeln.
De ha i stället syndat mot Gud. Då ångra de sig
kanske för att de inte använt sin ungdomstid på rätt
sätt. Så försöker de bättra sig, men de tycka att de
inte kan bli som andra ändå. Skuld känslan blir
stor.

Men så läsa de i bärnens bok,
bibeln. Det är en helig bok. Den står fram om alla
andra böcker. Men man tycker ändå att den boken är
för enkel. Den finns i alla hem, står där på en hylla
full av damm. Man har inte läst något i den på
kanske 20 år. Nu tager man ner och läser från det ena
kapitlet till det andra, och så finner man att det var
en bra bok. Där fann man lag och evangelium. Mest
evangelium. Så finner man dessa ord, som Kristus sade
till de ^{nya} andra synderna, som satt på kaset: "I dag skall du
få vara med mig i paradiset." Där kan man vara trygg, man
kan dö i frid. Men man får ängsa sig ändå för att man inte
användt sin ungdomstid på ett ädelt sätt.

Anna Persson.

Filmning i Afrikas vildmark.

Jag vill nu berätta litet
från en filmresa, som Anders
Eriksson och jag företog. Så var det
en karl till ifrån Arbra, som följde
med och filmade.

Vi lånade Pellpers - bilen, och så
skulle vi iväg, men vi tvegade litet
om vem som skulle hålla i

ratten

Morgonen därpå, den 15 April,
startade vi. Först kommo vi till Söderhamn,
sedan till Stockholm. Därifrån foro vi till
Malmö, och så på båt ned till Afrika.
Vi gingo i land och äto, och sedan
skulle filmningen ske. Vi körde över
Ljunghedar, genom urskogar och riktig
vildmark. Bäst vi hörde, viskade Anders
till mig, att han såg lejon, och snart
bilade vi in bland en hel flock
lejon. Var kamrat från Åbrå bara
filmade djuren. Medan vi stodo där,
gingo lejonerna fram till motorn och
vädrade

Så skulle vi in i själva
urskogen. Där fanns giraffer, sebror, apor,
m.m. Vi byggde oss en hydda, som

vi vistades i, medan vi filmade.

Vi lade särskilt märke till babianerna. De satte sig på klippor och annat som de kommo åt och bara varnade de andra djuren. Men då vi lågo stilla och icke rörde oss något, så kommo de närmare. De små ungarna sprungo fram till varandra och boxades, brottades och luvades.

Medan vi lågo där, kom en stor lejonhane fram. Han gav ut sådana hemska ljud, att vi skakade av rädsla i alla lemmar. Lyckligtvis hade vi lagit med oss ett gevär vardera. Jag låg på post i min skottglugg och vaktade och Anders i en annan, Pettersson han bara försökte att filma. Men rätt vad det var så svängde vinden om

och lejonet fick väderkorn på oss.

Det kom krypande i gräset, och var snart så nära oss att det skulle ha ett språng, men vips så small både Anders och min bössa. Lejonet skäckte på sig och gav ut ett fruktansvärt skri, och så var han skeddöd.

Allt vara med på äventyr är roligt, men det får inte vara för farliga.

Einar Lind.

Sommarslovet.

En dag i våras, den 13 juni, var det roligt, för det var sista dagen vi skulle gå i skolan. Sjätte klassen hade varit i skolan och blomstrat dagen före. De hade satt in björkar och blommor, det luktade så starkt, att man nästan inte kunde andas.

Det var många lantar där. Pastor Friberg var där också. Han kom mot slutet. Han avslutade med bön. När vi gick hem, köpte jag kura-metter. Det var andra gången

den terminen jag köpte. När jag kom hem,
satte jag på mig andra kläder. Sedan hjälpte
jag Rut att städa. På kvällen gick jag till
Lina och lekte. En vecka efteråt gick Lina
och jag till sjön för att bada. Det var så
kallt natten, att vi inte tordes doppa storkän
en gång.

När röt månaden kom
blev det varmare. Då lärde jag mig simma.
Första gången sjönk jag och fick en hemsk skull-
sup. Så var det en dag som vi voro till sjön
igen. Då var Mörtes hästar ute. De äro hemskt
slaka. Vi sprungo långt uppåt hagen där.
Kläderna lämnade vi på stranden.

En dag var Axel och jag
och plötkade hjortkon. Vi hade mat med oss.
Smörgåsar och jordgubbsaft var det. Vi följde
en nå, tills vi kommo fram till Rörmyren.

Där plockade vi Hjörbon. Efter vägen sågo vi en huggorm, som kilade fram mellan kläbarristerna. Då vi hade plockat Hjörbon satte vi oss att äta. Då vi ätit följde vi myr-vägen upp till Högsteberg. Där plockade vi blåbär. Därfraån gingo vi till en stor sten, där vi satte oss och drucko ur saften. När vi voro uppi toppen av berget, sågo vi att de höllo på att sparka boll, hos Eriksses. När vi skulle gå ner, hade jag ont i benen, och smettig var jag också.

Då vi kommo hem gick jag och badade. På måndagen gick jag till skogen igen. Det var Rut, Karin och jag. Vi plockade hallon. Furbror Olle med fru var också där. Han frågade Karin om det var hon som bodde i kejan där bredvid. Li var det en fru till med. Hon såg en hugg

om. Farber Olle sade, att hon skulle stå
stilla. Då han en gång stös och slog i hjäl
ormen. Vi blevo så rädda, så vi tordes inte
vara där längre.

En dag när Lina och jag
voro till sjön, togo vi sand och formade
till en sten. Vi tänkte att de som satte
sig skulle bli smutsiga.

Margit. Blom.

En buffare berättar.

En dag i somras, då jag
satt och möjade mig i solstolen på gräsmattan,
kom en buffare vandrande vägen fram.

Han var uelt klädd, hade
bräsig skor och bräsig byxor. Och en sådan där hatt
som efummens Jonas har, när han är uti och jä-
ter koma sina.

Han frågade mig, om det
var några hemska i huset. De är ute på åkorn och
ta upp sid, ni kan väl vänta, lilla de hemska hem
och äta middag", svarade jag.

Då satte han sig ned, och
vilade, för han var så trött och svettig. Jag gick då
efter en kopp kaffe åt honom, och han drack och
söglade.

Sedan han hade druckit,
berjade han berätta hur han gått omkring i
världen. Han hade varit nästan över hela Sverige. Han
talade också om, att han var från ett välbärgat
hem, men att han genom drycken skap och uteliv
blivit så här utfattig.

Han var från Värmland, hvar.

hem lög in till Väners. På den frukade han vara ute
och fiska gäddor.

Så hade han varit till Sa-
larna. Där kom han upp till staden Låser. Där fanns
det snällt folk. Han kom in i ett hus i den där
staden. Fruen var ensam hemma. Hon tog emot
honon vänligt. Hon gav honon god mat.
När det blev kvällsdags, fick han ligga sig i en
god säng, och där sov han gott till på morgonen.
Då fick han kaffe. Sedan fick han äta fru-
kost liksom de andra. Sedan han hade ätit,
lagade gummarna i ordning en stor kappsäck
med mat åt honon. Så teckade han och gick.

När han hade gått ett stycke
så blev han hungrig. Då satte han sig ned på
på diket på kanten och började att plocka upp sin mat-
säck. Det fanns goda saker i den, såsom pannkakor

och sylt, smörgåsar, ost och korv o. s. v. Småbarnen, som
föller ned när han äter, äter fåglarna upp.

När han hade berättat
färdigt, så fick han gå in och äta, han fick
också ligga över natten.

Margit Blom.

"Davids harpan i Norden."

Denna överskrift är mycket märkvärdig. Ni må inte tro att det var en vanlig harpa, utan en svensk man. Det riktiga namnet var nämligen Johan Olov Wallin. Namnet "Davids harpan i Norden", gavs av Jesper, för att Wallin var en stor psalmdiktare.

Wallin blev född i ett fattigt hem i Stora Tuna i Dalarna år 1779.

Efter många försök blev han student i Uppsala.
Sedan han slutat studierna, blev han prästvigd.
Först blev han kyrkoherde i Slona, sedan i Adolf
Fredriks församling i Stockholm. Så blev han
domprost i Västerås, pastor primarius i
Stockholm, och sist ärkebiskop år 1837.
Han predikade bra, och det var mycket folk som
gick och hörde på honom.

Wallin är Sveriges störste
psalmdiktare. Det hade inte lyckats för någon
att omarbete den Svedbergiska psalmboken,
men för Wallin lyckades det. I alla psalmer
som han diktat, möta vi bibliska tankar och
bilder. Den wallinska psalmen kan skänka svig-
hetens frid åt de betungade, den tillropar
mäktigt: "Upplyften edra hjärtan till lyd!" Ty,
"Däruppe är det ingen natt
och ingen gråt och smärta."

Han har även diktat: "Var hälsad sköna morgonstund", och många andra vackra psalmer. Många svenska sjömän, som blivit räddade ur livsfara, hembara ett tack till Gud, genom psalmen 172, som lyder så här:

"Till dig värt lov skall stiga
med glad och tacksam röst.
Stek, tjund och stormen tiga
i våra egna bröst!"

150 psalmer säger man, att han har diktat, och 200 har han omdiktat. Då koleran härjade i Stockholm under 1830-talet, var Wallin villig att besöka sjuka och döende. Då han såg många människor, som ligo sjuka och led nöd, diktade han "Dödens ängel". Den dikten fann man bland hans papper, sedan han dött. Wallin dog år 1839. Han fick således vara ärkebiskop blott två år.

På hans gravvård på Nya kyrko-
gården i Stockholm står inskrivet följande ord:

"Jordens oro viker
för den frid som varar."

Amy Schön.

Den helige Fransiskus.

Där vi tala om kyrkan, komma vi ihåg män, som umgäts med Gud, och bland dem är Fransiskus en.

Han föddes i staden Assisi i Italien år 1182. Där han var liten, var han gladlynt och sorglös. Han drogs ut bland läliga kamrater. Men sedan blev han svårt sjuk och blev mycket fränskad. Han sade då, att han väll sig en brud för livet, och med dessa ord menade han fattigdomen. Men fadern, som hade sinne

för penninggen, tyckte, att Fransiskus handlade dåraktigt och försökte hindra honom från hans verksamhet. Men Fransiskus satte på sig en tung klädnad och ett rep kring midjan och begav sig hemifrån. En gång gick han i kyrkan och höjde Jem ord till lärjungarna. Fransiskus tyckte, att Fiälsaren på korsfästet behåde sig över honom och uppmanade honom att göra lika som lärjungarna. Från den stunden blev han mycket frändrad. Han gick ut i världen. Han gick omkring i gårderna. Och om någon ville ge honom mat, tog han icke emot, om han inte hade gjort sig förfänt av det. Han tog icke emot mer än det han behövde till huseupphålle. Han förtog vallfärder och deltog i processioner.

Fransiskus ville väcka till liv det slumrande inhæret för missionen bland muhammedaner och hebringar. Därför begav han sig till Palestina och Egypten och predikade för dem där. Han har därför blivit kallad "den yngre hednamissionens fader."

Fransiskus tyckte mycket om

naturen och fåglarna. Han kallade fåglarna för "sina systrar".
Han uppmanade dem att tillsammans med naturen uppsämma sånger till skaparens ära.

I slutet av sin levnad blev
Franciskus nästan blind. För 1226 dog han med Davids ord
på sina läppar: "För min själ ut er fångelset, så att
jag får prisa ditt namn."

Efter Franciskus död bildades en
förening, som har blivit kallad Franciskanorden. Därför
att medlemmarna i den buro gråa kåpor kallades de och
gråhöder. En annan orden benämnes svarthödaorden,
därför att de buro svarta kåpor. Båda ordena vore
tiggareorden.

Lunborg Berlin.

Paulus föddes i staden
Tarsus i Klein-Asien.

Det står mycket ut-
tal om honom i nya testamentet, ty han
var mycket ute på missionsresor bland
judar, men även bland andra. Men rit-
nar ända till fyra resor.

När han var ute på re-
sorna, talade han om Jesus från Nazaret
ett det var han som var Messias, men det
ville judarna inte alls höra, därför voro
de mycket förtvillade på honom.

I första resan kallas det
särskilt om, när han var i staden Lystra,
där blev Paulus slagen, men han ropade
sig, och några vänner hjälpte honom ur
staden, och han kom undan.

Men när han kom hem,
ville han åter fara och hälsa på sina
föräldrar, som han älskade mycket högt,
och så beslutade han att fara på den resa,
som sedan i historien kallas "Paulus andra
resa."

Men innan han nu åter
skulle fara, så blev det bråk över att
han på första resan döpte hedningar.
Därför ville han nu, att man skulle
samles till ett möte i Jerusalem, vilket
skedde år 48. Där bestämdes det till sist,
att hedningar skulle få vara med, men

på det villkorat att de inte skulle offer,
äta blod och vara med på uteliv. Paulus
blev nu glad över att han fått som
han ville. Han fortsätter sin andra resa.

Från Jerusalem vandrar han
till fots norr ut till Antiochia i
Syrien. När han varit där en tid, tänkte
han ställa sin färd längre norr ut,
men Guds ande tillstodde honom icke.

Hän fortsatte han till Troas,
där han såg. Men en natt öppnades Gud
sig för honom i en dröm. Han tyckte, att
en macedonisk man vinkade åt honom
från andra sidan. Han lag det som en be-
fallning från Gud och beslöt att fara
dit över. Han kom först till Neapolis, se-
dan till Filippi, där det höles om en del.
Han var ute på en bönplats, och när han

nu sällt att säg på folket, fick han stund
annat se en flicka, som gick och spädde.

När han såg henne, så hette det att han
sag ifrån henne spädomsanden. När flickan
kom hem och berättade om det för hufvudet,
så bleo de mycket förbitterade och gingo
att utslaga Paulus för de bestämmande
i staden och sade, att han ställde till
helt. När de hördet detta, läto de fängs-
la och quäla honom.

När nu Paulus sällt i
fängelset, bleo det en förbättring. Så
gingo styresmännen veta, att de främ-
mande voro romare och bleo mycket för-
skräckta och sade: att fångarna skulle
givas fria och att de skulle gå från
staden.

Sedan kom Paulus till Aten.

Nedan han där gick och väntade^{de} de andra,
beaktade han helgedomen och altaren, och
han fick därvid se ett, där det stod: "It
en skänd Gud". Han talade nu med folket
om den Guden, och det var många, som slöt
sig till honom.

En tid efter det hiefte vi Paulus
i öfrens. Där var det en guldsmed vid namn
Demetrius, bekant för ett gora små vackra
guldtempel. Folket köpte sådana, och när
Paulus nu sade, att de inte skulle göra
so med pengor till onyttiga saker,
så slutade de att köpa. Demetrius
blev nu mycket vred på Paulus och
stälde till med folkskokning, men
en av de styrande skilfde hopen, och Paulus
förbrakte sin väg.

Men ännu var inte Paulus

nöjd. Han tyckte inte än, att han fullbör-
dat sitt verk, ^{och} därför bestod han att gå
änna en gång för att se, hur de hade det
i församlingarna.

Sedan han nu varit hem-
ma en tid, ville han åter gå för att
höra hur hans bröder hade det. Han
gick från Sabroka i Munka Skien, där
han varit före och predikat. Där höll
han på och talade om Jesus, och förbitte
sedan med till Öfva, där han talade om
samma sak, och så förbitte han från
sted till sted och talade om att Jesus
från Nazaret, han som hade kommit, att
det var han som var Messias. Och så
höll han på för att få flere till tro
på Jesus. Efter fyra års tid var han
hemma igen.

Paulus var en stor man
på det andliga området, och han ville alla
människor det bästa. Och sedan han blivit
gammal, så skrev han brev till församlingar-
na där han varit. Några så breven är
brevet till filippenerna, ett annat är be-
ret till kolosserna. Många fler skrev
han. Därför saknades hans beaktning
mycket. Paulus namn glömmes nog ald-
rig, ty han har gjort så mycket för
den kristna församlingen.

Jane Larsson.

TVÅ väldiga gestalter.

För 1900 år sedan uppträdde i Orto-landet två väldiga gestalter. De voro ej stora till väkten, utan de voro väldiga i ord och gärningar. Den ene var lagens och den andra var evangeliets fökunnare.

Johannes var son till en präst, Jesus däremot var son till en timmerman. Johannes fader hette Sakarias och hans moder Elisabet. Jesu

fader helle Josef och modern Maria.

Johannes predikade bestraffningens ord för folket. Han var en vacker man. Han vistades ute i öknen och predikade där för folket, och hans mat var gräskäppor och vild honung. Många människor låta döpa sig av honom.

Jesus kom en dag för att låta döpa sig av Johannes, men denne sade till Jesus: "Du kommer till mig, och jag behövt döpas av dig." Då svarade Jesus honom och sade: "Låt det nu så ske, ty det höres oss att uppfylla all rättfärdighet."

Johannes predikade så mäktigt, att folket började tro, att det var Messias. Men Johannes sade till dem, att den skulle komma som var mäktigare och större än han och var större han inte var värdig att upplösa.

Jesus var mild och ödmjuk och predikade evangelium. I berättelsen står det om honom

att han gick omkring gjorde det och hjälpte alla.
Han blev också många gånger fästad, men han övermannade
fästelserna och gjorde alltid det rätta. Jesus gjorde mycket
för människornas skull. Ja till och med att han dog
på korset för deras syndas. Men ändå så smädes
och förföljdes människorna honom.

Perito Eriksson

Tåget över Bälten.

På den tid då Karl X var
kung i Sverige, hade landet råkat i krig med
Polen. Medan svenskarna voro nere i Polen,
hade de fått underrättelser om att Danmarks
kung också förklarade krig. Karl X togade nu
upp mot Sachsen och genom Tyskland och

kom så att infalla på halvön Jylland i Danmark. Men därmed varo de inte framme vid själva målet, huvudstaden. De stodo nu där med Lilla- och Stora Bälten framför sig. Då blev det en hemskt kall natt, så att havet frös till. Konungen skickade ut män, som skulle undersöka isen, om det gick att gå över Lilla Bält till ön Fyen, och de kommo tillbaka och försäkrade, att det skulle gå att marschera över. När de då väl kommit över till ön Fyen, hade de Stora Bält att gå över. Det var omkring en mil brett och det hade börjat att lös. Svenskarna varo nu tvungna att stanna på Fyen i fem dagar, då det åter började frysa till. Då skickades över nu några män ut att undersöka isen. Två vägar kunde väljas, vägen rakt över, eller över järna. Vägen mellan

särna Langeland och Läländ var ju mycket längre än att gå tvärs över Bält, men det var bättre, för isen var där starkare. Svenskarna beslöt då att gå den längre vägen. Det gick bra för dem, men av allt hästrampet hade vattnet stigit nära en halv meter över isen.

De stodo nu på Själländ.
Danskarna hade inte tänkt att Karl skulle komma från det hållet och de voro nu tvungna skynda sig att sluta fred, varvid Sverige fick Skåne, Blekinge, Halland och Bohuslän samt Trondhjems län i Norge och ön Bornholm.

Gunborg Klintberg.

En historisk flykting

Det har inte varit så fredligt här i Sverige förr i tiden som nu. Nu kan man om kvällarna sitta och värma sig framför kachelugnen och sedan gå och lägga sig i lugn och ro, men det fick man inte förr.

Jag skall nu berätta en historia om en man som fick vara med på många äventyr, och han hette Gustav Eriksson Vasa. Han var född på

Lindkolmens gård i Uppland i maj år
1497. Han blev uppfäst hos Sten Sture
d. y.

Där fick han vara med
i många strider mot Danmarks konung,
Kristian den andre. En gång fick Gustav
och fem andra gå ombord på Kristians
flotta såsom gisslan. Men Kristian var
en svekfull man, och han tog de sex
herrarna till fånga. Gustav satt fången
på Kalö slott.

Efter en tid rymde han
till Lybeck, och blev kvar där åtta månader.
Sedan följde han med ett fartyg till
Sverige och landsteg söder om Kalmar på
våren 1520. Därefter vandrade han till Löderman-
land, där hans syster och sväger bodde. När
han kom dit, ämnade de sig till Kristians

kröning. Gustav varnade dem, men
de trodde Kristian om gott.

En tid därefter kom
kans svägers tjänare tillbaka och
talade om för Gustav, att kans syster
hade blivit kastad i fängelsetornet, och
att kans sväger blivit halskuggen. Då
flydde Gustav till Dalarna.

Först kom han till
Anders Persson på Rankhyttan, men
Anders tyckte, att han ej var säker hos
honom och sade, att han skulle gå
till Orent Persson på Ornäs. Men Orent var
en bakslug man, och ville ställa sig in
hos Kristian och hans anhang. Han
for därför till Kristians fogde och

talade om för honom, att han hade
hustav hos sig, och de kommo dragande
till Arnäs med 20 karlar. Men Arents
hustru hade sagt till drängen, att han
skulle höra hustav över den frusna sjön
Runn. Nu kom hustav till prästen Jon i
Svärdsjö. Arent denne tyckte, att hustav
ej var nog säker hos honom, och skickade
därför honom till Sven Elovson i Tala.
Där hade han knappt hunnit in, förrän
spejare kommo och sökte honom. Hustav
stod vid spisen och värmdes sig, när
spejarna kommo och frågade efter flyktingen.
Sven Elovsons hustru håller på att baka
bröd, och hon står hustav över ryggen med
brödspaden och säger till honom: "Varför
står du här och gapar på främmande?
Har du alldrig sett folk förr? Packa dig genast

ut på togen och tröska". Då går Gustav
ut ur stugan. Spejarna kunde aldrig tänka,
att bondkustman vågade hantera den stolte
Gustav på sådant sätt. Då skyndade de till
nästa gård. Sven Ersson tyckte, att Gustav
ej var nog säker i Isala. Han bäddade ned
honom i ett halmlass och körde honom
uppåt de ödsliga skogarna. Då mötte de
danska spejare, och dessa stuko för
säkerhet skull sina spjut några gånger
genom lasset. Ett spjut risade Gustav
i benet. En stund därefter fick Sven se
att blod färgade snön. Då förstod han,
att blodet kom ur lasset. Han skar då
sin häst i foten. När han mötte andra
spejare, kunde han visa på hästens sår.

Sedan träffa vi Gustav
vid Rältriks kyrka. Där talade han

första gången till folket. Därefter upp-
trädde han vid Mora kyrka. Han talade
om Stockholms blodbad och Kristians
framfart. Han sade till dalkarlarna,
att de åter fingo taga till vapen. Då
svarade de och sade: "Vi äro nu så
trötta på alla stridigheter. Vi hava bara
hört att Kristian ej skulle vara grym
mot andra än de store". Då brast gustav
hopp. Han icke på skidor uppåt de stora
skogarna. Han ämnade fly till Norge.

Då gustav lämnat
Dalarna, kommo andra flyktingar. De be-
rättade, att Kristian på sin Eriksgräsa
även skulle fara genom deras bygder. Då
blevo dalkarlarna rädda. De ingrade sig,
att de hade avvisat gustav. De sände
två av sina bästa skidlopare efter gustav,

och dessa kunno honom nära norra
gränsen. Han följde då med glädje
dem tillbaka hem till Mora. Där valdes
han till Daternas hövitsman i januari
år 1520.

Army Schön.

En lysande stad.

Det skulle bli en stor högtid. Alla människor voro bjudna. Alla från samma land skulle ha sällskap. De äldsta gingo först och så undan för undan. Det var en mycket svår väg dit. Jag skall nu tala om resan dit.

Några gingo fjägelvägen genom skogar och över berg. Men andra

trodde, att de skulle komma fortare fram, om de
gingo på stora fina landsvägen.

De yngsta voro friska
och kunde därför gå fortare än de, som voro
äldre. När de hurno upp ungdomarna, voro
dessa redan trötta på att gå och röja under
törnen och koistar för de äldre. Några av dem
vände då om och sprungo efter dem som gingo
den stora och fina vägen. De som gingo genom
skogen, trodde att de hade gått vilse, för
ju närmare målet de kommo, desto tätare
blev skogen och törnena allt varmare. Slutligen
kommo de till något som liknade en mur, och
över muren sågo de ljus skina klart. De gingo
de och letade efter porten och snart funno de
den, men den var så smal att knappast en
kunde komma igenom den. De som inte kunde

kommo in, fingo lov att stanna utanför, till
de klätt av sig fäfan.

O, vad det var vackert där
inne! Där var gatorna av silver och gårdarna
av guld. När de kommo in i staden, fingo de
stiga upp i vagnar och åka till bortre änden
av staden, och där var ett stort slott av idel
guld och ädelstenar.

Vid porten togo betjänter
emot dem och förde dem in i en stor sal.
Mitt emot dörren var en gulddrydd tron och
på den satt den Högste och välkomnade alla.

Ingrid Jonsson.

J bil genom Italien.

Fläpppe i Norden är det ibland kallt och tråkigt. Jag hade en längtan av att fara ner till ett varmare land och riktigt njuta av naturen för en gångs skull. Det finns många varma länder, som man kan välja på. Jag bestämde mig att fara till Italien.

Jag tog min bankbok

tog ut några hundra kronor, gjorde i ordning
mitt pack och pack, och så for jag

Jag icke först på laget ner
till Trelleborg sedan färdade jag över till
Tyskland och snart nog var jag i Italien.
När jag kom till Italien köpte jag en bil,
tog mina bästa kamrater med mig och så
började vi vår färd genom landet.

Det första vi gjorde var att
fara och se på den berömda Postlikten.
Sedan körde vi ner till huvudstaden
Rom. Där var mycket att se. Vi såga
på alla sevärdheter, och efter en månads
färd fortsatte vi vår färd. Den skälldes
nu till den omtalade vulkanen Vesuvius.
Vi gingo dit för att se på den, men då vi
komma i närheten, började det att råka
in kratern. Vi lade benen på ryggen och

springa det förläste vi förmäddle till bilen,
satt vi i, och om någon stund syntes ej
Kourvins till, och något vulkanutbrätt
blev det ej heller.

Vi hade nu i cirka 3 månaders tid
varit borta, det är ganska länge, men vi fort-
sätte vår färd till den vackra staden Messina
När vi komma dit, fingo vi äta äkta
messinaappelsiner, och det var gott.

Vi voro tvungna att lämna
vår bil och åka båt över till Sicilien.
Vi besökte hela ön och till sist besöga
vi Etna. Utan några vidare äventyr
vid Etna ställde vi vår färd hem till
vårt fädernesland Sverige.

Evert Petersen

